

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny, Uhřínov

LISTOPAD 2008

č. 2

www.farnost-solnice.net

CO SE UDÁLO OD VYDÁNÍ MINULÉHO ČÍSLA?

Pan farář hodně cestoval. V únoru do Izraele. Navštívil mimo jiné místo narození Ježíše Krista. A mohl se ho dotknout.

Pak se cestou na jih setkal s velbloudem,... Ale nic nebylo krásnějšího, než zážitek ze sloužení mše svaté v judské poušti.

Samozřejmě Starý Jeruzalém se Skalním dómem a trhy nebyl také bez zajímavostí. V kostelích se nedalo fotit kvůli zákazu a nedostatku světla.

V Izraeli je také voda – krásně sladká, čistá v Genezaretském jezeře a hóóódně slaná v mrtvém moři.

To mu nebylo málo, tak jel do Izraele v březnu znovu. Setkal se v Kafarnauu s africkým kolegou. Navštívil i starověké, ve skalách vytesané město Petru – v Jordánsku.

Vrcholem této druhé cesty byl noční pěší výstup na Horu Sinaj v Egyptě.

V červnu se vydal putovat přes Rakousko a Dolomity do slunné Itálie.

Cílem jeho cesty byla pouť do místa života jeho patrona sv. Františka – čili do Assisi Tam bylo opravdu nádherně.

V srpnu ještě navštívil Wadowice – rodiště papeže Jana Pavla II. Dále Krakow-Lagiewniki, což je místo života sv. Faustiny a Baziliku Božího milosrdenství.

Všechno toto putování pojímal jako poutě za nalezením hlubšího vztahu k Bohu. Vyprosit sobě a všem sobě svěřeným opravdový zápal pro Boží Království. Nebyly to jen výlety, ale prosebné cesty.

Potom se vybudovalo nové oplocení fary s farní zahradou, na ní postupně zmizela většina nepořádku po starých hospodářských budovách a bude se tu od příštího jara Vám všem moc líbit. Je to i Vaše zahrada, ne jen farářova – a to není myšleno kvůli práci na ní, ale k tomu, že se sem dá chodit třeba i s dětmi si hrát,... meditovat,....

Dlouhou práci završila slavnost znovuposvěcení kostela sv.Jakuba ve Skuhrově n.B.

Po mši svaté jsme se přesunuli na oběd s otcem biskupem.

Odpoledne jsme si poslechli skvělý koncert skupiny Gemma.

Večer jsme strávili ve Společenském centru při dobrém jídle a milém rozhovoru.

CO PLÁNUJEME V LISTOPADU

ADORACE	11., 25.	18.45
MODLITBY PROSEBNÍKŮ	18.	18.45
SETKÁNÍ MINISTRANTŮ	14.	18.30
SETKÁNÍ DĚTÍ	9.	15.00-17.00 hod
POBOŽNOST		po mši svaté

CO PLÁNUJEME V PROSINCI

ADORACE	9.	18.45
MODLITBY PROSEBNÍKŮ	2., 16.	18.45
SETKÁNÍ MINISTRANTŮ		18.30
SETKÁNÍ DĚTÍ	14.	15.00-17.00 hod
POBOŽNOST	5.	po mši svaté

K ZAMYŠLENÍ

Jedna chyba na ženě!!

Když Bůh stvořil ženu, bylo to šestý den práce přesčas.

Jeden anděl přišel a ptal se: "proč s ní ztrácíš tolik času?"

A Bůh odpověděl: "Jestlipak jsi viděl všechny specifikace, které jsem ji dal, když ji formuji?" "Ona musí umět prát, vařit, uklízet, mít víc jak 200 pohyblivých kloubů, všechny musí umět ovládat, vařit chutně i dietně, a ještě ať má křídla pro nejméně čtyři děti... právě tak ať má polibek, kterým může vyléčit jedno poraněné koleno, zlomené srdce - a na to vše má pouze dvě ruce."

Anděl se podivil všem těmto zprávám. "Pouze s dvěma rukama... Nemožné!" A to je pouze standartní model?! „To je mnoho práce na jeden den... Počkám do zítřka, až ji doděláš“.

„Zítřa nepracuji“, protestoval Bůh. Tak jsem blízko, že skončím tím, co je mému srdci nejdražší. Když onemocní, sama si zvolí jak se uzdravit, a může pracovat 18 hodin denně.

Anděl se přiblížil a dotknul se ženy. "Bože, jak jsi ji udělal - takovou měkkou."

"Ještě je měkká", říká Bůh, ale udělal jsem, že má i sílu. "Nebudeš věřit co všechno může udělat a kolik vydrží."

"Může i myslet?" ptá se Anděl.

Bůh odpověděl: "Nejen že může myslet, ale může se radovat a uzavírat smlouvy."

Anděl vidí něco, co uniklo jeho pozornosti, a dotkne se ženiných tváří... “Bože, vypadá to, že tento model má jednu chybu. Říkal jsem Ti, že na ni kladeš moc nároků.”

“ to není žádná chyba...to je jedna slza”, opravil ho Bůh.

“A nač je to?,” ptal se Anděl.

Bůh odpověděl: “Slza je její způsob vyjádření, její touha, její láska, její samota, její bolest a její hrdost.”

To udělalo na anděla velký dojem; “Ty jsi genius, Bože. Na všechno jsi myslel. Žena je skvělá bytost!!”

To je jisté!

Žena má sílu, že se člověk diví. Ona má potíže, zármutek, ale i štěstí, lásku a svoje myšlení.

Ona se směje. Když chce - vříská. Žena zpívá. Když chce - pláče.

Pláče když je šťastná a usmívá se když je nervózní. Bojuje za svoji víru. Bojuje proti nepravdě. „Nebere“ NE za odpověď, když má někdo druhý lepší způsob řešení. Všechno dělá pro svoji rodinu. Doprovodí svoje přátele k lékaři, jenom proto, že se bojí doktora.

A žena miluje bez hranic...

Ona pláče když jejich děti mají nové životní zážitky a raduje se z dobroty svých přátel.

Ona se raduje když slyší, že se někdo nový narodil nebo oženil.

Její srdce se zlomí, když slyší o smrti blízké osoby.

Ona teskní nad ztrátou milovaného člověka a je silná i když není už za co bojovat. Žena zná, že jeden polibek a objetí může vyléčit jedno zlomené srdce.

Ale, najde se jedna chyba na ženě:

Ona zapomene ...jakou má cenu.

Z listu svatého Jana Boska

Jestliže se chcete opravdu starat o štěstí našich svěřenců a vést je k plnění jejich povinností, nesmíte především nikdy zapomínat, že zastupujete rodiče těch milovaných chlapců. Pro ně jsem pracoval vždycky s láskou, pro ně jsem studoval a vykonával kněžskou službu. A nejen já, ale celá salesiánská společnost.

Synáčekové moji, kolikrát jsem musel za svého dlouhého působení uznat tuto velkou pravdu: Snadnější je vzplanout hněvem než něco klidně snést, hrozit chlapci než ho přesvědčit. Řeknu dokonce, že je pro naši netrpělivost a pohodlnější vzpurné trestat než je snášet s pevností a vlídností, a tak je přimět k nápravě.

Doporučuji vám lásku, s jakou jednal svaty Pavel s těmi, kdo se nedávno předtím obrátili na víru. Často ho láska vedla k tomu, že plakal a snažně se modlil, když viděl, jak jsou málo učenliví a jak se vzpírají jeho úsilí.

Straňte se všeho, co by mohlo budit zdání, že podléháte návalům zlosti. Je obtížné zachovávat při trestání klidnou mysl, ale je to nutné, nemá-li vzniknout podezření, že jednáme, abychom ukázali svou autoritu nebo abychom si vylili vztek.

Na ty, vůči nimž máme uplatňovat nějakou moc, hledme jako na syny. Konejme pro ne službu, tak jako Ježíš přišel sloužit, a ne poroučet. Styďme se za pouhé zdání vládychtivosti, a vládněme jim jen proto, abychom jim lépe sloužili.

Tak se choval Ježíš vůči apoštolům. Snášel je, i když byli nevědomí a nevychovaní a měli málo víry. A s hříšníky jednal tak laskavě a projevoval k nim tak přátelský vztah, že jedni žasli, jiní se pohoršovali, ale někteří právě proto začali doufat, že dosáhnou u Boha odpuštění. A Ježíš chce, abychom ho následovali tichostí a pokorou srdce.

Jsou to naši synové, a proto když chceme odstranit jejich chyby, odložme všechn hněv nebo se tak ovadněme, jako bychom ho zcela potlačili.

V mysli ať není rozčilení, v očích žádné pohrdání ani v ústech tupení. V přítomnosti mějme soucit a pro budoucnost naději. Tak se to sluší na pravé duchovní otce, jimž jde o skutečnou nápravu a polepšení.

Ve zvláště těžkých případech je lepší prosit snažně a pokorně Boha, než vychrlit přival slov, která posluchače jen zraňují, a viníkům nepřinesou žádný užitek.

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ - přednáška P. VOJTĚCHA KODETA

Problémy se slavením mše jsou staré jako křesťanstvo samo. Vzpomeňme na apoštola Pavla, když píše do Korinta a říká, „Když se scházíte, nemohu vás pochválit. Je to spíše ke škodě než k užitku.“ V 11. kapitole listu Korinťanům říká: „Teď přijdete, vybalíte si své svačiny,“ (trochu parafrázuji), „bohatí se nabaští, někteří se podnapijou, a chudák nemá co jíst. Tohle je večere, kterou ustanovil Pán?“ To bylo ještě tenkrát, kdy ta hostina lásky byla před vlastním slavením eucharistie. Pak se to právě kvůli těm problémům obrátilo.

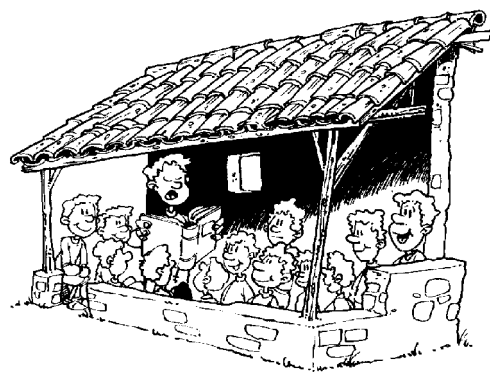
Nebo když Origenes v prvních stoletích křesťanství mluví o tom, že „Slovo Boží poslouchat schopni nejste. Přemýšlíte o svých kšeftech, a když vyjdete z kostela, tak už zase obchodujete. A ženy ani nemluvě. Ty celou bohoslužbu myslí jenom na své děti nebo na své pletení.“ To byl Origenes. Čili ta pokušení nějak jsou a teď co dělat, abychom skutečně slavili? Ono opravdu nejvíce záleží na každém z nás. Nemluvím teď ke kněžím, proto nebudu ani tak mluvit o tom, co mají dělat kněží, aby skutečně slavili. Čili co má chudák laik dělat, když ho ta mše v kostele nebaví?

Především je třeba, aby do toho slavení člověk vstoupil. Čili aby věděl, že se ho ta mše bytostně týká. Že to není divadlo, které předvede pan farář, a v hledišti na něj koukáme... Je velký rozdíl, když člověk přijde do kostela s otázkou: „No to jsem zvědav, co ten farář dneska řekne“, anebo když se večer předtím podívá na biblické texty, které jsou na tu neděli, když se za toho kněze modlí, když přijde zavčas, když nehledá svoje místo uprostřed bohoslužby a když do toho chce vstoupit srdcem. A o to jde. K tomu, abychom do bohoslužby vstupovali srdcem, nám samozřejmě může pomoci i všechno, co je o mši svaté napsáno. Vyšlo už několik krásných knih o eucharistii a o slavení bohoslužeb. Jistě tady máte možnost si něco koupit. Ale to je jedna věc, samo o sobě to nestačí.

VESELÉ PERLIČKY

Řemeslník zemře na vrcholu tvůrčí síly. Stěžuje si svatému Petru na tento – podle jeho mínění – předčasný odchod.

Petr otevře velkou knihu života a zeptá se s údivem: „Co ty myslíš, že jsi starý 44 let? Podle pracovních hodin, které sis nechal zaplatit od svých zákazníků, je ti nejméně 92. Tak se nestěžuj!“

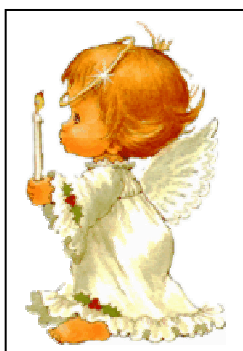
Muž přijde s nedělní mše domů a sedne si s novinami ke kuchyňskému stolu. Žena byla s dítětem doma a tak se vyptává:

„Kdo měl mši?“

„Pán farář.“

„Jestlipak taky kázal?“
„Hm.“
„A kázal dobře?“
„Nojo.“
„O čempak kázal?“
„O hříchu.“
„A co o tom povídal?“
„Byl proti.“

Poznámky a připomínky posílejte na adresu: farnost.solnice@gmail.com

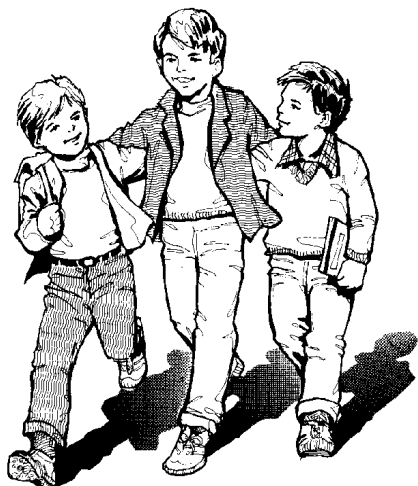
ANDĚLÍČEK NEJEN PRO DĚTI

LISTOPAD 08

č. 2

POSLUŠNOST

Jednou v noci se Edova maminka probudila, když z Edova pokoje bylo slyšet vzlykání a tiché volání: „Mami!“ Šla se podívat, co se děje, a našla Edu, jak sedí na posteli a pláče. Sedla si k němu a ptala se, co se děje. Eda vypravoval. „Zdálo se mi, že u vás v práci vybuchla bomba a tebe to zabilo.“ Maminka ho uklidňovala: „To byl jen sen, už na to nemysli. A myslím, že příště ti nedovolíme dívat se na detektivku, když máš potom takové divoké sny.“ Eda se tvářil, že poslední slova přeslechl: „To je dobře, že jsi tu. Kdybychom tě neměli, bylo by to hrozné.“ Hladil maminku a šeptal, že ji má moc rád. „Jen aby ti ta láska vydržela, až od tebe budu potřebovat nějakou pomoc,“ zapochybovala maminka, „teprve skutky dokážeme, jestli někoho máme opravdu rádi“. Eda horlivě sliboval: „To víš, že ti budu pomáhat, uvidíš!“

Maminka na to s úsměvem řekla: „Jen abys nedopadl jako syn mé kamarádky. V zimě si při náledí zlámala nohu. Když ji přivezli s nohou v sádře, její syn Jarda jásal: „To je dobře, že si tě nenechali v nemocnici! Já vím, že teď nemůžeš chodit, ale neboj se, já ti budu pomáhat ze všech sil, všechno bude v pořádku!“ Jardovu maminku to potěšilo a hned poprosila svého syna, aby zašel do obchodu pro chleba a mléko, aby měla z čeho připravit večeři a snídani. Jarda bez váhání vyrazil do obchodu. Cestou ho potkali kamarádi. Lákali ho, aby šel s nimi, že si jdou pustit na videu bezva film. Jarda se bránil, že musí jít

nejdříve do obchodu, ale kluci ho přesvědčovali: "Obchod tam bude pořád, ale ten film už nikdy neuvidíš!" Jarda se nakonec nechal přemluvit a šel na film. Líbil se mu, jenže když potom přišel k obchodu, zjistil, že už je půl hodiny zavřeno. Doma mu maminka řekla: "Nedá se nic dělat, budeš jíst to, co máme." A nakrájela Jardovi starý suchý chleba. "Nemám nic na namazání", radila, "ale můžeš si ten chleba namáčet do čaje, aby sis nevylámal zuby". Jarda křoupal tvrdý chleba a tiše brblal: "To je jako ve vězení!" Ale pak ho napadlo, že za to může sám, a tak po večeři mámu poprosil, aby ho ráno vzbudila dřív, že zaběhne nakoupit něco k snídani a na svačinu do školy.

Když ho ráno maminka vzbudila, zvedl se sice z postele, ale sotva maminka odešla, zase zalezl do peřin. Probudil se tak pozdě, že to musel do školy vzít poklusem a nestihl ani snídani, ani nákup svačiny. V tichu během vyučování se třídou nesly divné zvuky - Jardovi kručelo v břiše. Spolužákům to neuniklo a tak se o přestávce seběhli kolem Jardy. Někteří se mu posmívali, jiní se ptali: "Ty máš tak zlou mámu, že ti nedá ani najíst?" Jarda měl strach z dalších posměšků a tak se rozhodl shodit všechno na maminku: "Však já jí to vrátím! Nebudu si čistit boty a místo uklízení budu dělat nepořádek a až jí ponesu z jídelny oběd, nasypu jí do toho pepř a sůl!" Nemyslel to vážně, ale kamarádi šli po vyučování s ním, aby viděli, jestli své hrozby splní. Jarda se nechtěl před nimi shodit, a tak do brambor nasypal hrst soli a do omáčky přidal lžici pepře a prstem to zamíchal, aby nikdo nic nepoznal. Cestou domů schválně chodil loužemi a blátem, aby měl co nejšpinavější boty.

Doma se v zablácených botách hrnul rovnou do pokoje, ale nedošel tam. Zastavila ho babička. Když viděla, jak na ni překvapeně hledí, vysvětlila mu svou neočekávanou přítomnost: "Maminka mi telefonovala, abych přišla, že na tebe není spolehnutí, prý se chováš jako malý kluk. A jak tak koukám, měla pravdu. Podívej, co za tebou zůstalo! Doufám, že to dáš rychle do pořádku!" Jardovi se nechtělo, ale když viděl, jak se babička významně dívá na zásuvku s vařečkami, raději poslechl, vyčistil boty a utřel zablácenou podlahu. Babička byla spokojena: "Vidíš, že to umíš. Myslím, že přece jen nejsi malý chlapec." A dodala: "Maminka už jedla, oběd jsem jí uvařila. Ale je potřeba jít nakoupit. Dokážeš to? Večer přijdu připravit večeři." Nechala Jardovi seznam za peníze a odešla.

Jarda se urazil: "Když si o mně myslíte, že jsem malý kluk, tak se budu podle toho chovat!" Nakoupit nešel, neučil se, ale lehl si v šatech do postele a celé odpoledne trucoval. Večer se babička podívala do ledničky a hned věděla, co se děje. Smutně pokývala hlavou a řekla: "Moc jsi toho nenakoupil. Ale protože malé děti musí jíst, ohřeju ti k večeři to, co jsi původně donesl mamince k obědu." Jarda se vymlouval, že nemá chuť k jídlu, ale babička se nedala obměkčit. A tak se na Jardově talíři objevilo přesolené a přepepřené jídlo. Báł se přiznat, co v poledne provedl, raději se snažil jíst, ale nešlo to. Po třech soustech měl pocit, že mu z pusy začnou šlehat plameny, tak strašně ho páčil pepř a sůl. Rozbrečel se a konečně se ke všemu přiznal."

Když Eda slyšel, jak ten hloupý Jarda doplatil na své trucování, smál se, až se za břicho popadal. Když pominul tento záchvat smíchu, řekla maminka: "Jsem moc ráda, že ty se chováš docela jinak! Stačí říct, a hned všeho necháš a dáš se do práce, i kdyby v televizi byl sebelepší film nebo kdybys měl rozehranou tu nejzajímavější hru, že?" Eda neměl čisté svědomí, vzpomněl si, že mu už předevcírem maminka nařídila, že má zamést dvůr, a že to ještě neudělal. Aby se vyhnul dalšímu hovoru na

toto téma, předstíral, že se mu zavírají oči, zalezl do peřin a dělal, že spí. Ale přece jen byl lepší, než Jarda. Ráno si přivstal, a než maminka nachystala snídani, byl dvůr vzorně zametený.

Proč pomáháme rodičům? Jak? Kdy? Proč je posloucháme? Koho ještě posloucháme? Proč?

Kdy a jakými slovy při mši prosíme o odpuštění svých hříchů? Kdo je Panna Maria? Kde bydlí? Co tam dělá? Co od nás žádá? Jak se jí odměníme?

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Otec čte synkovi z bible vyprávění o ráji. Na chlapce udělá dojem zvláště to, jak je popisované stvoření Evy z Adamova žebra. Otec mu musí stále názorně líčit, jak Adam leží a spí, jak Pan Bůh vezme žebro z jeho hrudi a udělá s něj Evu. Několik dnů nato dostane zápal plic. Kašle a má bolesti na prsou. Přivolaný ptá: „No tak, kdepak tě to bolí?“ Na to chlapec: „Žebrech, pane doktore. Já myslím, že dostanu ženu.“

chlapec
lékař se
„Tady na

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Potom se tiše modlí v lavici. hrozně zaujatý červenou barvou věčného světla. Brzy se ale začne nudit a strčí do babičky: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená?“

JÁ JSEM VZKRÍŠENÍ A ŽIVOT

Tato slova o sobě řekl Ježíš u hrobu svého přítele Lazara. Řekl ještě jinou důležitou větu, která je velkou nadějí pro každého z nás. Abys ji vyluštil, musíš si nejdříve přečíst úryvek Písma o Lazarově vzkříšení (Jan 11,1-44).

jméno vesnice, kde bydlel Lazar
i jeho sestry Marie a Marta (Jan 11,1)

24	2	1	7	3	5	2
----	---	---	---	---	---	---

hlavní město, blízko něhož Lazara
vesnice ležela (Jan 11,18)

9	2	8	14	18	16	4	10	27
---	---	---	----	----	----	---	----	----

Lazar byl Ježíšův ...
(Jan 11,11)

6	17	25	1	2	4
---	----	----	---	---	---

lidé, kteří byli u Marie v domě
a těšili ji, byli ... (Jan 11,31)

11	5	20	10
----	---	----	----

Lazarův hrob měl podobu ...
(Jan 11,38)

9	2	19	22	15	3	21
---	---	----	----	----	---	----

kolikátý den ležel Lazar v hrobě
(Jan 11,39)

13	1	23	8	1	26
----	---	----	---	---	----

materiál, z něhož byly pruhy
na Lazarových nohou a rukou (Jan 11,44)

6	4	7	1	3	12
---	---	---	---	---	----

TAJENKA:

22	16	11	20	26	22	20	12	11	9	5	2
----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	---	---

16	23	21	17	25	23	2	27	3	2
----	----	----	----	----	----	---	----	---	---

3	2	14	27	17	2	3	16	23	21	22	15
---	---	----	----	----	---	---	----	----	----	----	----

